

Talmud Navigator										א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
יומא										מאן דאמר									
מימרא																			
יומא-הוציאו לו																			
נתן את המלא בריקן וכו'.																			
הניח מזרק בתוך מזרק, וקבל בו את הדם, מהו? מין במינו חוצץ, או אינו חוצץ?										בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:									
נתן את המלא בריקן.										אמר ליה [רב חסדא], תניתוה:									
מאי לאו - הושיב מזרק מלא לתוך מזרק ריקן?																			
לא, עירה מזרק מלא לתוך מזרק ריקן.																			
עירה דם הפר לתוך דם השעיך										הא תנא ליה רישא:									
כדי לערבן יפה יפה.																			
היה עומד על גבי כלי או על גבי רגל חבירו - פסול.										תא שמע:									
שאני רגל, דלא מצי מבטיל ליה.																			
דרך שירות בכך או אין דרך שירות בכך?										איכא דאמרי, הכי בעי מיניה:									
(במדבר ד) את כל כלי השרת אשר ישרתו בם בקדש, שני כלים ושירות אחת.										תא שמע, דתנא דבי רבי ישמעאל:									
הניח סיב בתוך המזרק וקבל בו את הדם, מהו? מין בשאינו מינו חוצץ, או אינו חוצץ - כיון דמחלחל - לא חייץ, או דילמא לא שנא?										בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:									
זולף והולך עד שמגיע לספוג.										אמר ליה: [רב חסדא] תנינא:									
שאני מיא דקלישי.																			
בדם - כשר, בקומץ פסול.										איכא דאמרי: הכי פשט ליה: [רב חסדא]									
(ויקרא טז) ויצא אל המזבח אשר לפני ה' - זה מזבח הזהב.																			
התחיל מחטא ויורד.																			
מהיכן הוא מתחיל - מקרן מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית, דרומית מזרחית. מקום שהוא מתחיל בחטאת על מזבח החיצון משם היה גומר על מזבח הפנימי.										[ת"ק]									
במקומו היה עומד ומחטא. ועל כולן היה נותן מלמטה למעלה, חוץ מזו שהיתה לפניו, שהיה נותן מלמעלה למטה.										רבי אליעזר:									
הזה על טהרו של מזבח שבע פעמים. ושירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון. ושל מזבח החיצון היה שופך אל יסוד דרומי.																			
אלו ואלו מתערבין באמה, ויוצאין לנחל קדרון, ונמכרין לגננין ליזבל ומועלין בהן.																			
ויצא אל המזבח, מה תלמוד לומר? אמר רבי נחמיה: לפי שמצינו בפר הבא על כל המצות, שכהן עומד חוץ למזבח ומזה על הפרוכת בשעה שהוא מזה, יכול אף זה כן - תלמוד לומר ויצא אל המזבח. היכן היה - לפנים מן המזבח.										תנו רבנן: [רבי נחמיה]									
לפני ה' מה תלמוד לומר? אמר רבי נחמיה: לפי שמצינו בפר ושעיר של יום הכפורים שכהן עומד לפנים מן המזבח ומזה על הפרוכת בשעה שהוא מזה, יכול אף זה כן - תלמוד לומר (ויקרא ד) מזבח קטרת הסמים לפני ה' אשר באהל מועד. מזבח לפני ה', ואין כהן לפני ה'. הא כיצד - עומד חוץ למזבח ומזה.										תניא אידך: [רבי נחמיה]									
התחיל מחטא ויורד וכו'.																			
התחיל מחטא ויורד, מהיכן היה מתחיל - מקרן מזרחית דרומית, דרומית מערבית, מערבית צפונית, צפונית מזרחית, דברי רבי עקיבא.										תנו רבנן: [רבי עקיבא]									
מקרן מזרחית צפונית, צפונית מערבית, מערבית דרומית, דרומית מזרחית.										רבי יוסי הגלילי:									
מקום שרבי יוסי הגלילי מתחיל שם רבי עקיבא פוסק. מקום שרבי עקיבא מתחיל שם רבי יוסי הגלילי פוסק.																			

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment ○ מעשה-story ■ מרא-ראיה-proof ⚡ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ! תירוץ-answer	■ מרא-ראיה-proof ⚡ קושיא-challenge ⚡ שאלה-question ! תירוץ-answer
--	---

מקרא-key:

יומא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דכולי עלמא מיהא, בההוא קרן דפגע ברישא לא עביד, מאי טעמא?												
דאמר קרא ויצא אל המזבח - עד דנפיק מכוליה מזבח.	שמואל:											
ולרבי עקיבא, נקיף דרך ימין?												
לימא בדרמי בר יחזקאל קא מיפלגי												
ים שעשה שלמה (דברי הימים ב' ד', מלכים א' ז') עומד על שנים עשר בקר שלשה פנים צפונה ושלשה פונים ימה ושלשה פונים נגבה ושלשה פונים מזרחה והים עליהם מלמעלה וכל אחריהם ביתה. הא למדת שכל פינות שאתה פונה לא יהו אלא דרך ימין, למזרח.	דאמר רמי בר יחזקאל:											
אית ליה דרמי בר יחזקאל	מר: [ריה"ג]											
לית ליה דרמי בר יחזקאל	ומר: [רבי עקיבא]											
לא, דכולי עלמא אית להו דרמי בר יחזקאל, והכא בהא קא מיפלגי:												
ילפינן פנים מחוץ	מר סבר: [ריה"ג]											
לא ילפינן פנים מחוץ.	ומר סבר: [רבי עקיבא]											
ורבי עקיבא: נהי דלא יליף פנים מחוץ, אי בעי - הכי נעביד, אי בעי - הכי נעביד												
מדינא - בההוא קרן דפגע ברישא בההוא עביד ברישא	אמר לך רבי עקיבא:											
אין מעבירין על המצות.	דאמר ריש לקיש:											
ואמאי לא עביד - משום דכתיב ויצא אל המזבח - עד דנפיק מכוליה מזבח, וכיון דיהיב בההוא קרן - הדר אתי לההוא קרן דאיחייב למיתב ברישא												
ואי בעית אימא: אי סבירא לן הקפה ברגל - דכולי עלמא לא פליגי דילפינן פנים מחוץ. והכא בהא קא מיפלגי:												
הקפה ביד	מר סבר: [רבי עקיבא]											
הקפה ברגל.	ומר סבר: [ריה"ג]											
ואי בעית אימא: דכולי עלמא הקפה ביד, והכא בהא קא מיפלגי:												
ילפינן יד מרגל	מר סבר: [ריה"ג]											
לא ילפינן.	ומר סבר: [רבי עקיבא]											
וסבר רבי יוסי הגלילי הקפה ביד?												
במקומו היה עומד ומחטא	והא מדקתני סיפא, רבי אליעזר:											
מכלל דתנא קמא לא סבירא ליה												
אלא מחוורתא כדשנינן מעיקרא:												
הקפה ביד	מר סבר: [רבי עקיבא]											
הקפה ברגל.	ומר סבר: [ריה"ג]											
ואי בעית אימא: בהא קא מיפלגי:												
סביב דמזבח פנימי כסביב דמזבח החיצון	מר סבר: [ריה"ג]											
כוליה מזבח פנימי במקום חדא קרן דמזבח חיצון קאי.	ומר סבר: [רבי עקיבא]											
שני כהנים גדולים נשתיירו במקדש ראשון, זה אומר: בידי הקפתי, וזה אומר: ברגלי הקפתי. זה נותן טעם לדבריו: וזה נותן טעם לדבריו. סביב דמזבח פנימי כסביב דמזבח החיצון, וזה נותן טעם לדבריו: כוליה מזבח פנימי במקום חדא קרן דחיצון קאי.	תניא, אמר רבי ישמעאל:											
במקומו היה עומד ומחטא.	רבי אליעזר:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	יומא
נט.											מתניתין מני - רבי יהודה היא.	
נט.											דתניא רבי מאיר אומר, רבי אליעזר אומר:	במקומו עומד ומחטא, ועל כולן היה נותן ממעלה למטה, חוץ מאותה שבאלכסון שנותן ממטה למעלה.
נט.											רבי יהודה אומר, רבי אליעזר אומר:	במקומו עומד ומחטא, ועל כולן הוא נותן מלמטה למעלה, חוץ מזו שהיתה לפניו ממש, שנותן ממעלה למטה, כי היכי דלא נתוסס מאניה.
נט.											הזה ממנו על טהרו של מזבח.	
נט.											מאי טהרו?	
נט.											רבה בר רב שילא:	פלגיה דמזבח, כדאמרי אינשי: טהר טיהרא, והוי פלגיה דיומא.
נט.											מיתבי:	כשהוא מזה אינו מזה לא על גבי האפר ולא על גבי הגחלים, אלא חותה גחלים אילך ואילך, ומזה.
נט.											אלא אמר רבה בר רב שילא:	על גלויה דמזבח, כדכתיב (שמות כד) וכעצם השמים לטהר.
נט.											תניא, חנניא:	בצד צפוני הוא נותן.
נט.											רבי יוסי:	בצד דרומי הוא נותן.
נט.											במאי קמיפלגי?	
נט.											מר סבר: [חנניא]	פיתחא בדרום קאי
נט.											ומר סבר: [רבי יוסי]	פיתחא בצפון קאי.
נט.											דכולי עלמא מיהא, היכא דגמרן מתנות דקרנות - התם, יהיב על גגו.	
נט.											מאי טעמא?	
נט.											אמר קרא: (ויקרא טז) וטהרו וקדשו - מקום שקדשו שם טיהרו.	
נט.											שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החיצון.	
נט.											דאמר קרא (ויקרא ד) ואת כל דם הפר ישפך, וכי נפיק - בההוא פגע ברישא.	
נט.											ושל מזבח החיצון היה שופך על יסוד דרומית.	
נט.											(ויקרא ד) יסוד המזבח - זה יסוד דרומית.	
נט.											אתה אומר יסוד דרומית, או אינו אלא יסוד מערבית?	
נט.											אמרת: ילמד ירידתו מן הכבש ליציאתו מן ההיכל, מה יציאתו מן ההיכל - בסמוך לו, ואי זה - זה יסוד מערבי, אף ירידתו מן הכבש בסמוך לו, ואי זה - זה יסוד דרומי.	
נט.											תניא, רבי ישמעאל:	זה וזה יסוד מערבי.
נט.											רבי שמעון בן יוחאי	זה וזה יסוד דרומי.
נט.											בשלמא רבי ישמעאל קסבר: ילמד סתום ממפורש, אלא רבי שמעון בן יוחאי מאי טעמא?	
נט.											קסבר פתחא בדרום קאי.	
נט.											תנא דבי רבי ישמעאל בדבי רבי שמעון בן יוחאי:	זה וזה יסוד דרומית.
נט.											וסימניך: משכוה גברי לגברא.	
נט.											אלו ואלו מתערבין באמה ויוצאין וכו'.	
נט.											תנו רבנן: [רבי מאיר ורבי שמעון]	מועלין בדמים, דברי רבי מאיר ורבי שמעון
נט.											חכמים	אין מועלין בהן.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עד כאן לא פליגי אלא מדרבנן, אבל מדאורייתא - אין מועילין בהן.												
מנא הני מילי?												
אמר קרא (ויקרא יז) לכם - שלכם יהא.	עולא:											
(ויקרא יז) לכפר - לכפרה נתתיו ולא למעילה.	דבי רבי שמעון תנא:											
אמר קרא (ויקרא יז) הוא - לפני כפרה כלאחר כפרה, מה לאחר כפרה אין בו מעילה, אף לפני כפרה אין בו מעילה.	רבי יוחנן:											
ואימא: לאחר כפרה כלפני כפרה, מה לפני כפרה יש בו מעילה אף לאחר כפרה יש בו מעילה.												
אין לך דבר שנעשית מצותו ומועילין בו.												
ולא? - והרי תרומת הדשן												
משום דהוי תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												
הניחא לרבנן												
והניחם שם - מלמד שטעונין גזירה.	דאמרי: [רבנן]											
אלא לרבי דוסא												
בגדי כהונה ראויין הן לכהן הדיוט	דאמר: [רבי דוסא]											
מאי איכא למימר?												
משום דהוי תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין.												
הניחא למאן דאמר אין מלמדין אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר?												
תרי מיעוטי כתיבי: ושמו הערופה.												
והני תלתי קראי בדם למה לי?												
חד למעוטי מנותר, וחד למעוטי ממעילה, וחד למעוטי מטומאה.												
אבל מפיגול - לא צריך למעוטי קרא.												
כל שיש לו מתירין, בין לאדם בין למזבח - חייבין עליו משום פיגול	דתנן:											
ודם עצמו מתיר הוא.												
כל מעשה יום הכפורים האמור - על הסדר. אם הקדים מעשה לחבירו - לא עשה כלום. הקדים דם השעיר לדם הפר - יחזור ויזהר מדם השעיר לאחר דם הפר. ואם עד שלא גמר את המתנות שבפנים נשפך הדם - יביא דם אחר, ויחזור בתחילה מבפנים, וכן בהיכל, וכן במזבח הזהב, שכולן כפרה בפני עצמן. ממקום שפסק משם הוא מתחיל.	[ת"ק]											
רבי אלעזר ורבי שמעון:												
כל מעשה יום הכפורים האמור - על הסדר. אם הקדים מעשה לחבירו - לא עשה כלום.	תנו רבנן:											
אימתי - בדברים הנעשין בבגדי לבן מבפנים, אבל דברים הנעשין בבגדי לבן מבחוץ, אם הקדים מעשה לחבירו - מה שעשה עשוי.	רבי יהודה:											
במה דברים אמורים - בדברים הנעשים בבגדי לבן, בין מבפנים בין מבחוץ, אבל בדברים הנעשים בבגדי זהב מבחוץ - מה שעשה עשוי.	רבי נחמיה:											
ושניהם מקרא אחד דרשו (ויקרא טז) והיתה זאת לכם לחקת עולם אחת בשנה	רבי יוחנן:											
מקום שמתכפרין בו פעם אחת בשנה.	רבי יהודה סבר:											
דברים המתכפרין בהן פעם אחת בשנה.	רבי נחמיה סבר:											
אטו לרבי יהודה מקום כתיב?												

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מיימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	---

מאן דאמר	יומא	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אלא, היינו טעמיה דרבי יהודה:												
כתוב זאת וכתוב אחת, חד - למעוטי בגדי לבן מבחורין, וחד - למעוטי בגדי זהב.	[רבי יהודה]											
ורבי נחמיה												
חד - למעוטי בגדי זהב, וחד - למעוטי שירים, דלא מעכבי.	[רבי נחמיה]											
ורבי יהודה												
אי מעכבי - מעכבי, ואי לא מעכבי - לא מעכבי.	[רבי יהודה]											
(ויקרא טז) וכלה מכפר את הקדש אם כפר - כלה, ואם לא כפר - לא כלה, דברי רבי עקיבא.	כדתנא: [רבי עקיבא]											
מפני מה לא נאמר: אם כלה כפר ואם לא כלה לא כפר? שאם חיסר אחת מן המתנות - לא עשה ולא כלום.	אמר לו רבי יהודה:											
ואמרין: מאי בינייהו?												
משמעות דורשין איכא בינייהו	רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי חד אמר:											
שירים מעכבי איכא בינייהו.	וחד אמר: רבי יוחנן/ רבי יהושע בן לוי											
ומי אמר רבי יוחנן הכי?												
תנא רבי נחמיה כדברי האומר שירים מעכבין	והאמר רבי יוחנן:											
קשיא.												
קטורת שחפנה קודם שחיתתו של פר - לא עשה ולא כלום.	רבי חנינא:											
כמאן												
דלא כרבי יהודה. דאי רבי יהודה												
כי כתיבא חקה - בדברים הנעשים בבגדי לבן מבפנים הוא דכתיבא	האמר: [רבי יהודה]											
אפילו תימא רבי יהודה: צורך פנים כפנים דמי.												
אם עד שלא גמר מתנות נשפך הדם - יביא דם אחר, ויחזור ויזה בתחילה מבפנים.	תנן:											
ואם איתא: יחזור ויחפון מבעי ליה												
בקטורת לא קא מיירי.												
שעיר ששחטו קודם מתן דמו של פר - לא עשה ולא כלום.	עולא:											
הקדים דם השעיר לדם הפר - יחזור ויזה מדם השעיר אחר דם הפר.	תנן:											
ואם איתא, יחזור וישחוט מבעי ליה												
במתנות שבהיכל.	תרגמא עולא:											
במתנות שבהיכל.	וכן אמר רבי אפס:											
וכן בהיכל וכן במזבח וכו'.												
וכפר את מקדש הקדש - זה לפני ולפנים, אהל מועד - זה היכל, מזבח - כמשמעו, יכפר - אלו עזרות, הכהנים - כמשמעו, עם הקהל - אלו ישראל, יכפר, אלו הלויים - הושו כולן לכפרה אחת, שכולן מתכפרין בשעיר המשתלח בשאר עבירות, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]											
כשם שדם השעיר הנעשה בפנים מכפר על ישראל בטומאת מקדש וקדשיו, כך דם הפר מכפר על הכהנים בטומאת מקדש וקדשיו. וכשם שידיו של שעיר המשתלח מכפר על ישראל בשאר עבירות - כך וידיו של פר מכפר על הכהנים בשאר עבירות.	רבי שמעון:											
(ויקרא טז) וכלה מכפר את הקדש - זה לפני ולפנים, אהל מועד - זה היכל, מזבח - כמשמעו, מלמד שכולן כפרה כפרה בפני עצמן. מכאן אמרו: נתן מקצת מתנות שבפנים ונשפך הדם - יביא דם אחר, ויתחיל בתחילה במתנות שבפנים.	תנו רבנן: [רבי מאיר]											

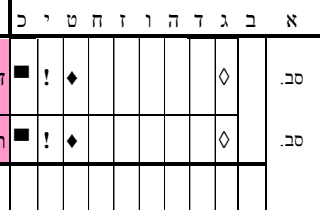
disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	יומא
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי אלעזר ורבי שמעון:	אינו מתחיל אלא ממקום שפסק.
סא.	◊	■	■	■	◊						[רבי מאיר]	גמר את המתנות שבפנים, ונשפך הדם - יביא דם אחר, ויתחיל בתחילה במתנות שבהיכל. נתן מקצת מתנות שבהיכל ונשפך הדם - יביא דם אחר ויתחיל בתחילה בהיכל.
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי אלעזר ורבי שמעון:	אינו מתחיל אלא ממקום שפסק.
סא.	◊	■	■	■	◊						[רבי מאיר]	גמר מתנות שבהיכל ונשפך הדם - יביא דם אחר ויתחיל בתחילה במתנות המזבח. נתן מקצת מתנות שבמזבח ונשפך הדם - יביא דם אחר, ויתחיל בתחילה במתנות המזבח.
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי אלעזר ורבי שמעון:	ממקום שפסק הוא מתחיל.
סא.		■	■									גמר מתנות שבמזבח ונשפך הדם - דברי הכל לא מעכבי.
סא.	◊		■								רבי יוחנן:	ושניהם - מקרא אחד דרשו (שמות ל) מדם חטאת הכפרים אחת בשנה.
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי מאיר סבר:	חטאת אחת אמרתי לך, ולא שתי חטאות
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי אלעזר ורבי שמעון סברי:	חטוי אחד אמרתי לך, ולא שני חטויין.
סא.	◊		■								תניא, אמר רבי:	לי חלק ר' יעקב בלוגין.
סא.		◊									ולא?	
סא.	◊	■	■	■	◊						והתניא: [רבי מאיר]	נתן מקצת מתנות שבפנים ונשפך הלוג - יביא לוג אחר, ויתחיל בתחילה במתנות שבהיכל.
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי אלעזר ורבי שמעון:	ממקום שפסק הוא מתחיל.
סא.	◊	■	■	■	◊						[רבי מאיר]	גמר מתנות שבהיכל ונשפך הלוג - יביא לוג אחר ויתחיל בתחילה במתנות שבבהונות, נתן מקצת מתנות בבהונות ונשפך הלוג - יביא לוג אחר ויתחיל בתחילה במתנות שבבהונות.
סא.	◊	■	■	■	◊						רבי אלעזר ורבי שמעון:	ממקום שפסק הוא מתחיל.
סא.		■	■	■	◊							גמר מתנות שבבהונות ונשפך הלוג - דברי הכל מתנות הראש לא מעכבות.
סא.	◊		■								[תניא: אמר רבי]	אימא: לי שנה רבי יעקב בלוגין.
סא.	◊		■								אמר מר:	מתנות הראש אין מעכבות.
סא.		◊									מאי טעמא?	
סא.	◊		!								אילימא משום דכתיב (ויקרא יד) והנותר מן השמן	
סא.	◊		◊								אלא מעתה (ויקרא ב) והנותר מן המנחה הכי נמי דלא מעכבי?	
סא.	◊		!								שאני התם דכתיב (ויקרא יד) ומיתר והנותר.	
סא:	◊		■								רבי יוחנן:	אשם מצורע ששחטו שלא לשמו - באנו למחלוקת רבי מאיר ורבי אלעזר ורבי שמעון.
סא:		■	■								רבי מאיר דאמר:	יביא אחר ויתחיל בתחילה
סא:	◊	■	■	■	◊						[רבי מאיר]	הכא נמי יביא אחר וישחוט.
סא:		■	■								לרבי אלעזר ורבי שמעון שאומרים:	ממקום שפסק משם הוא מתחיל
סא:	◊	■	■	■	◊						[רבי אלעזר ורבי שמעון]	הכא אין לו תקנה.
סא:	◊		◊								מתקיף ליה רב חסדא:	והא (ויקרא יד) אותו כתיב
סא:	◊		■								קשיא.	
סא:	◊		■	■							תניא כוותיה דרבי יוחנן:	אשם מצורע ששחטו שלא לשמו, או שלא נתן מדמו לגבי בהונות - הרי זה עולה לגבי מזבח וטעון נסכים, וצריך אשם אחר להכשירו.
סא:	◊		■								ורב חסדא אמר לך:	מאי צריך - צריך ואין לו תקנה.

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ! ראיה-proof
---	--

יומא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ותני תנא צריך ואין לו תקנה?												
אין												
נזיר ממורט, בית שמאי אומרים: צריך העברת תער	והתניא: [בית שמאי]	◊	■	!								
אין צריך העברת תער.	בית הלל:	◊	■	!								
כשאומרים בית שמאי צריך - צריך ואין לו תקנה.	ואמר רבי אבינא:	◊	■	!								
ופליגא דרבי פדת												
בית שמאי ורבי אלעזר אמרו דבר אחד.	דאמר רבי פדת:	◊	■									
בית שמאי - הא דאמרן												
רבי אלעזר												
אין לו בהן יד ובהן רגל - אין לו טהרה עולמית	דתנן: [ת"ק]	◊	■									
נותן על מקומו ויוצא.	רבי אלעזר:	◊	■									
אם נתן על של שמאל - יצא.	רבי שמעון:	◊	■									
(ויקרא יד) ולקח מדם האשם יכול בכלי - תלמוד לומר ונתן, מה נתינה בעצמו של כהן - אף לקיחה בעצמו של כהן. יכול אף למזבח כן - תלמוד לומר (ויקרא יד) כי כחטאת האשם הוא מה חטאת טעונה כלי - אף אשם טעון כלי.	תנו רבנן:	◊	■									
נמצאת אתה אומר: אשם מצורע שני כהנים מקבלים את דמו, אחד ביד ואחד בכלי. זה שקבל בכלי - בא לו אצל מזבח. וזה שקיבל ביד - בא לו אצל מצורע.												
וכולן מטמאים בגדים, ונשרפין אבית הדשן, דברי רבי אלעזר ורבי שמעון.	תנן התם: [רבי אלעזר ורבי שמעון]	◊	■									
אין מטמאין בגדים ואין נשרפין אבית הדשן אלא האחרון, הואיל וגמר בו כפרה.	חכמים:	◊	■									
בעא מיניה רבא מרב נחמן: כמה שעירים משלח?												
וכי עדור משלח?	אמר ליה: [רב נחמן]											
וכי עדור שורף?	אמר לוי: [רבא]											
מי דמי? התם - לא כתיב אתו, הכא כתיב אתו.	[רב נחמן]											
ראשון משלח	איתמר, רב פפי משמיה דרבא:	◊	■									
אחרון משלח.	רב שימי משמיה דרבא:	◊	■									
בשלמא רב שימי משמיה דרבא דאמר אחרון משלח - קסבר: הואיל וגמר בו כפרה. אלא רב פפי משמיה דרבא, מאי קסבר?												
סבר לה כרבי יוסי												
מצוה בראשון.	דאמר: [רבי יוסי]	◊	■	!								
הי רבי יוסי?												
אילימא רבי יוסי דקופות												
שלוש קופות של שלש שלש סאין, שבהם תורמין את הלשכה, והיה כתוב עליהם אב"ג.	דתנן:	◊	■	!								
למה כתוב עליהם אב"ג - לידע איזה מהן נתרמה ראשון, להביא הימנה ראשון, שמצוה בראשון.	ותניא, אמר רבי יוסי:	◊	■	!								
דילמא בעידנא דאיתחזאי קמיתא, לא איתחזאי בתרייתא.												
אלא רבי יוסי דפסח												

יומא	
מימרא	מאן דאמר
המפריש פסחו ואבד, והפריש אחר תחתיו, ואחר כך נמצא הראשון והרי שניהן עומדין - אי זה מהן שירצה יקריב, דברי חכמים.	ותניא: [חכמים]
מצוה בראשון, ואם היה שני מובחר ממנו - יביאנו.	דבי יוסי:
הדרן עלך הוציאו לו.	

Ohr Somayach - www.ohr.edu
Talmud Navigator עמוד 8 יומא נח. - סה.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מאן דאמר	יומא
סב:	◊											והשתא דרבי רחמנא צפור, תהיה למה לי?
סב:	◊											לשאר הויתו של מצורע.
סב:	◊											אי הכי, גבי תמידין נמי נימא: (שמות כט) כבשים - מיעוט כבשים שנים, מה תלמוד לומר (במדבר כח) שנים שיהיו שניהן שוין, ומנין שאף על פי שאין שניהן שוין כשירין - תלמוד לומר כבש כבש ריבה
סב:												ולמצוה הכי נמי דבעינן
סב:												ההוא מיבעי ליה לכדתניא:
סב:	◊										[תניא]	שנים ליום - כנגד היום. אתה אומר כנגד היום, או אינו אלא חובת היום? - כשהוא אומר (במדבר כח) את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים הרי חובת היום אמור, ומה אני מקיים שנים ליום - כנגד היום. כיצד? תמיד של שחר היה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שניה, ושל בין הערבים היה נשחט על קרן מזרחית צפונית על טבעת שניה.
סב:	◊											מספין של שבת - ודאי צריכין שיהיו שניהן שוין.
סב:	◊										תנו רבנן:	שני שעירי יום הכיפורים ששחטן בחוץ עד שלא הגריל עליהן - חייב על של שם, ופטור על של עזאזל.
סב:												עד שלא הגריל עליהם חייב על שניהם למאי חזו
סב:	◊										רב חסדא:	הואיל וראוי לשעיר הנעשה בחוץ.
סב:	◊											ומאי שנא לשעיר הנעשה בפנים דלא - דמחוסר הגרלה, לשעיר הנעשה בחוץ נמי לא חזי - דמחסרי עבודת היום
סב:	◊										קסבר רב חסדא:	אין מחוסר זמן לבו ביום.
סב:	◊										רבינא:	השתא דאמר רב חסדא מחוסר הגרלה כמחוסר מעשה דמי
סב:	◊										הא דאמר רב יהודה אמר שמואל:	שלמים ששחטן קודם שנפתחו דלתות ההיכל - פסולין, שנאמר (ויקרא ג') ושחטו פתח אהל מועד - בזמן שהוא פתוח, ולא בזמן שהוא נעול.
סג:	◊											שחטן בחוץ קודם שנפתחו דלתות ההיכל - פטור. מאי טעמא - מחוסר פתיחה, כמחוסר מעשה דמי.
סג:												ומי אית ליה לרב חסדא הואיל
סג:	◊										והאמר רב חסדא:	פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, לשמו - פטור, שלא לשמו - חייב.
סג:	◊											טעמא - דשלא לשמו, הא סתמא - לשמו הוא, ופטור.
סג:	◊											ואמאי? לימא: הואיל וראוי שלא לשמו בפנים
סג:	◊											הכי השתא תתם - בעי עקירה, האי לא בעי עקירה.
סג:	◊										רבה בר שימי:	מתני להו בדרכה, וקשיא ליה דרבה אדרבה, ומשני כדשנינן.
סג:	◊										כי אתא רב דימי אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:	פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו - פטור.
סג:	◊										רב דימי: אמריה לשמעתא קמיה דרבי ירמיה:	בשלמא לשמו - דהא לא חזי ליה, אלא שלא לשמו - אמאי? הא חזי שלא לשמו בפנים
סג:	◊										ואמר לי: [רבי ירמיה]	עקירת חוץ - לאו שמה עקירה.
סג:	◊										כי אתא רבין אמר רבי ירמיה אמר רבי יוחנן:	פסח ששחטו בחוץ בשאר ימות השנה, בין לשמו בין שלא לשמו - חייב.
סג:												ואפילו לשמו?
סג:	◊										והתנן:	מחוסר זמן, בין בגופו בין בבעלים. ואיזהו מחוסר זמן בבעלים - הזב והזבה והיולדת והמצורע שהקריבו חטאתם ואשמם בחוץ - פטורין, עולותיהן ושלמיהן בחוץ - חייבין
סג:	◊										ואמר רב חלקיה בר טובי:	לא שנו אלא לשמו, אבל שלא לשמו - חייב.

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לשמו מיהא פטור, אמאי? נימא: הואיל וראוין שלא לשמו בפנים												
הכי השתא? התם - בעי עקירה, הכא - פסח בשאר ימות השנה שלמים נינהו.												
חייב, כדאמרינן.	רב אשי מתני:											
פטור	רב ירמיה מדפתי מתני:											
פסח בשאר ימות השנה בעי עקירה, ועקירת חוץ לאו שמה עקירה, ופליגא דרב חלקיה בר טובי.	קסבר: [רב ירמיה מדפתי]											
משהגריל עליהן - חייב על של שם, ופטור על של עזאזל.	אמר מר:											
(ויקרא יז) איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר ישחט מחוץ למחנה ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן לה'. אי קרבן - שומע אני אפילו קדשי בדק הבית שנקראו קרבן, כענין שנאמר (במדבר לא) ונקרב את קרבן ה' - תלמוד לומר (ויקרא יז) ואל פתח אהל מועד לא הביאו כל הראוי לפתח אהל מועד - חייב עליו בחוץ, כל שאינו ראוי לפתח אהל מועד - אין חייבין עליו בחוץ.	תנו רבנן:											
אוציא אלו שאין ראויין לפתח אהל מועד, ולא אוציא פרת חטאת ושעיר המשתלח שהוא ראוי לבוא אל פתח אהל מועד												
תלמוד לומר לה' - מי שמוחדין לה', יצאו אלו שאין מיוחדין לשם.												
ולה' להוציא הוא?												
(ויקרא כב) ירצה לקרבן אשה לה' - אלו אישים, מניין שלא יקדישנו מחוסר זמן - תלמוד לומר קרבן, לה' - לרבות שעיר המשתלח	ורמינהו:											
התם מענינא דקרא, והכא מענינא דקרא. התם דאל פתח לרבות, לה' להוציא. הכא דאשה להוציא, לה' לרבות.	רבא:											
טעמא - דרבי רחמנא, הא לא רבי - הוה אמינא: שעיר המשתלח קדוש במחוסר זמן. והא אין הגורל קובע אלא בראוי לשם												
הא מני - חנן המצרי היא.	רב יוסף:											
אפילו דם בכוס - מביא חבירו ומזווג לו.	דתניא, חנן המצרי:											
אימר דשמעת ליה לחנן המצרי דלית ליה דחויין, דלית ליה הגרלה מי שמעת ליה? דילמא מייתי ומגריל												
הא מני - רבי שמעון היא	אלא אמר רב יוסף:											
מת אחד מהן - מביא חבירו שלא בהגרלה, דברי רבי שמעון.	דתניא: [רבי שמעון]											
כגון שהומם וחיללו על אחר.	רבינא:											
ומנא תימרא דפסיל ביה מומא												
(ויקרא כב) ואשה לא תתנו מהם - אלו החלבים, אין לי אלא כולן, מקצתן מנין - תלמוד לומר מהם, מזבח - זו זריקת דמים, לה' - לרבות שעיר המשתלח.	דתניא:											
ואיצטריך למכתב בעל מום, ואיצטריך למכתב מחוסר זמן. דאי כתב רחמנא מחוסר זמן - משום דלא מטי זמניה, אבל בעל מום דמטי זמניה - אימא לא. ואי כתב רחמנא בעל מום - משום דמאיס, אבל מחוסר זמן דלא מאיס - אימא לא, צריכא.												
כגון שהיה לו חולה בתוך ביתו, ושחט אמו ביום הכפורים.	רבא:											
וכי האי גוונא מי אסיר? (ויקרא כב) לא תשחטו אמר רחמנא, והא לאו שחיטה היא												
דחיתו לצוק זו היא שחיטתו.	הא אמרי במערבא:											
אם של שם מת זה שעלה עליו וכו'.												
שני שבזוג ראשון - יקרב, שני שבזוג שני ירעה.	רב:											
שני שבזוג ראשון - ירעה, שני שבזוג שני יקרב.	רבי יוחנן:											

disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof
--	--

יומא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במאי קא מיפלגי?												
בעלי חיים אינן נידחין	רב סבר:											
בעלי חיים נידחין.	רבי יוחנן סבר:											
מאי טעמא דרב: דיליף ממחוסר זמן, מחוסר זמן, לאו אף על גב דהשתא לא חזי, כי הדר מיחזי - שפיר דמי, הכא נמי, לא שנא.	[רב]											
מי דמי? התם - לא איתחזי כלל, הכא - נראה ונדחה.												
אלא, היינו טעמא דרב: דיליף מבעל מום עובר: בעל מום עובר, לאו אף על גב דלא חזי השתא, כי הדר מיחזי - שפיר דמי, הכא נמי - לא שנא.	[רב]											
והתם מנא לן												
דכתיב (ויקרא כב) כי משחתם בהם מום במ - מום במ הוא דלא ירצו, הא עבר מומן ירצו.												
ורבי יוחנן												
מיעט רחמנא בהם - הם הוא דכי עבר מומן ירצו, הא כל דחויין, הואיל ונדחו - נדחו.	[רבי יוחנן]											
ורב												
ההוא בהם - בעינייהו הוא דלא מירצו, הא על ידי תערובות - מירצו.	[רב]											
איברים תמימים באיברים בעלי מומין, רבי אליעזר אומר: אם קרב הראש של אחד מהן - יקריבו כל הראשין כולן, כרעיו של אחד מהן - יקריבו כל הכרעיים כולן	כדתנן: [רבי אליעזר]											
אפילו קרבו כולן חוץ מאחד מהן - יצא לבית השריפה,	חכמים:											
ואידך												
נפקא ליה מבם בהם.	[רבי יוחנן]											
ואידך												
בם בהם לא דריש.	[רב]											
ולרב, נהי נמי דבעלי חיים אינן נדחין, אי בעי האי נקריב אי - בעי האי נקריב												
רב סבר לה כרבי יוסי	רבא:											
מצוה בראשון.	דאמר: [רבי יוסי]											
הי רבי יוסי?												
אי נימא רבי יוסי דקופות												
שלש קופות של שלש שלש סאין, שבהן תורמין את הלשכה, וכתוב עליהן אלף, בית, גימל.	דתנן:											
למה כתוב עליהן אלף בית גימל - לידע איזה מהן נתרמה ראשון, להביא הימנה ראשון שמצוה בראשון	ותניא, אמר רבי יוסי:											
דילמא שאני התם, דבעידנא דאתחזי קמיתא לא אתחזי בתרייתא.												
אלא רבי יוסי דפסח												
המפריש פסחו ואבד, והפריש אחר תחתיו, ואחר כך נמצא הראשון והרי שניהן עומדין - איזה מהן שירצה יקרב, דברי חכמים.	דתניא: [חכמים]											
מצוה בראשון, ואם היה השני מובחר ממנו - יביאנו	רבי יוסי:											
דיקא מתניתין כוותיה דרב, ובריייתא כוותיה דרבי יוחנן.	רבא:											
מתניתין כוותיה דרב												
אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תחתיו ואידך כדקאי קאי.	דקתני:											

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
--	--

יומא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ברייטא כוותיה דרבי יוחנן												
שני, איני יודע אם שני שבזוג ראשון אם שני שבזוג שני, כשהוא אומר יעמד חי - ולא שחבירו מת.	דקתני:											
מאי משמע?												
יעמד חי, ולא שכבר עמד.												
נשפך הדם - ימות המשתלח, מת המשתלח - ישפך הדם.	תנן: ועוד אמר רבי יהודה:											
בשלמא לרבי יוחנן דאמר בעלי חיים נדחין - משום הכי ימות המשתלח, אלא לרב דאמר בעלי חיים אינן נדחין - אמאי ימות המשתלח?												
אליבא דרבי יהודה לא קא אמינא, כי אמינא - אליבא דרבנן.	אמר לך רב:											
בשלמא לרב - בהא פליגי רבי יהודה ורבנן, אלא לרבי יוחנן במאי פליגי?												
הא אמרינן דייקא מתניתין כוותיה דרב.	רבא:											
שאין חטאת צבור מתה.	תנן:											
הא דיחיד כי האי גוונא - מתה.												
בשלמא לרבי יוחנן - כדרבי אבא אמר רב												
הכל מודים שאם נתכפר בשאינה אבודה - אבודה מתה.	דאמר רבי אבא אמר רב:											
אלא לרב, הוה ליה כמפריש שתי חטאות לאחריות.												
הפריש שתי חטאות לאחריות - מתכפר באחת מהם, והשניה תרעה.	ואמר רבי אושעיא:											
רב סבר לה כרבי יוסי	כיון דאמר רבא:											
מצוה בראשון	דאמר: [רבי יוסי]											
מעיקרא כמפריש לאיבוד דמי.												
תמות.	תנן, רבי יהודה:											
בשלמא לרבי יוחנן, דאמר שני שבזוג ראשון ירעה, לרבי יהודה ימות - מתכפר בשני שבזוג שני. אלא לרב, דאמר שני שבזוג שני ירעה, לרבי יהודה ימות, לרבי יהודה במאי מיכפר?												
מי סברת רבי יהודה אשני שבזוג שני קאי? רבי יהודה אשני שבזוג ראשון קאי.												
ואיכא דקא מוטיב הכי:												
נשפך הדם - ימות המשתלח, מת המשתלח - ישפך הדם.	ועוד אמר רבי יהודה:											
בשלמא לרב - רישא פליגי בחטאת צבור, וסיפא פליגי בבעלי חיים. אלא לרבי יוחנן מאי ועוד?												
קשיא.												